

Så gack nu, Wandringsman, vårt sam-
 tal är nu ute,
 Gack, gack din väg, och tänk uppå
 hvad du har sett:
 Vi härmed nu vårt tal om salig Sinclair
 slute;
 Du wet, hvad lön man här oskyldig-
 heten gett;
 Gack snart: ty eljest wi här ewigt sam-
 man tjute,
 Nej! gack din väg likväl, dit som du
 dig beredt.
 Ju längre du går bort, ju mer skall du
 få höra,
 Hur' jag mitt harmisna rop förbittrad skall
 fringsdra.

Hjeltarnes

Samtal

Med

Den Tappre och Omistelige;

Men

På sin hemresa från Constantinopel, i ne-
 den af Breslau, d. 19 Juni 1739, för-
 rådeligen mördade Svenske Majoren
 wid Uplands Regemente till fot,

Den

Wälborne Herren
 Herr Malcom
 Sinclair,

Uppå

De ljuswa Eliseiska Bälten

3

De Dödas Rike;

Berättade af Herden Celadon,

Som af en gammal obekant Gubbe blifwit oförmodeligen
 dit och dådan för- samma år.

Udögeborg, tryckt hos S. Norberg, 1822.

Företal.

Hör, Apollo, ståd mig skrifwa,
Ståd mig några rader gifwa
Fram för Sweas öfyna syn!
Ståd min ringa hand upprita,
Med en kall och bleker krita,
Några ra'r i swarta ston!

Hesa Swanor strika illa,
Att Thalia tiger stilla,
När som hon bör qwiftra till,
Såga, att hon will ej gråta,
När som hon bör rinna låta
Strider ström för Hjelte gill.

Derför, fast jag är en Herde,
Utaf mycket ringa wårde,
Dristar jag mig ändock be,
Gå en ljudand' klang kringbåra,
Swad till Major Sinclairs åra,
Himlen mig har låtit se.

Du och wet mitt öga fällde
Tårar, rätt så snart det smälde,
Och wår Sinclair tumla full,
Fast jag förut håstigt snysta
Gör du nu ej kunnat lösta
Lutan upp ur mitt statust.

Tid och saker ä' sådana,
Att man får så litet blanna
In af det, som är reelt;
Derför må man mig ursäkta,
Att jag denna sak så åkta,
Mycket ej i ljuset ställt.

Derför unn' mig nu den heder,
Att för Sweas fötter neder,
Lägga denna halfwa digt,
Jag ödmjukast det förhoppas,
Sinclair tål min blommor knoppas
På dess mull med kärlig pligt.

Del.

Del. En Celadon gaf fröderop ic.

Sist, när på ljustig blomsterplan, Jag mi-
na lamm utförde, Och satte mig som
jag war wan, Der jag bäst låtan hörde;
Så kom till mig en gammal Man, Be-
pydd med silfwer-håren, han såg mig gan-
ska gunstigt an, Och helsade god måren!

2. Hör, sade han, kom! Celadon, Jdli
med mig litet stycke; Lågg från dig dina lapa-
pris don: Du skall få hdra mycket. Jag steg
straxt upp, lad sleuten bort, Tog Gubben uti
handen, Och kommo wi straxt, innan kort,
Till obekanta landen.

3. Ett fastligt berg midt för oss war,
Det jag rätt håpna före; Men Gubben sa-
de: Å war karl! Vi så ej hisna böre; Säg!
wet du ej, att wcllighet har aldrig wunnit
åra; Men deremot manhaftighet Ses alltid
fransar båra.

A 2

4. Här.

4. Håraf så blef jag fuller styrkt; Men åter gen fdrfråckter, När Gubbens hand med rostig dyrt, Att bergets port blef sträckter: Jag wille rymt tillbaka; men Han fattad' mig i armen, Och sade: Har du då, min wån, Ej hjerta uti barmen?

5. Jag måtte ropa eller be, Det halp dock intet dera: Jag skulle in, wi fingo se, I berget Gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl, Emedan som de wiste, Att de en Swenskt uppriktig siäl, I skrynkle lem-mar hyste.

6. Wi gingo desse snart förbi, I wä-ra skumma salar; Men fingo derpå genast si, Täckte lilje-flådde dalar, Och lundar af cy-prese trä, Samt cederprydda höjder; Wi togs emot af en allée, Som war af linder bdsder.

7. En ägta Sol med silfwer-skän, Och pärlstrålar höga, I klara wäsen derpå sen, Begynte sig att löga: Hon flådde prägtigt guld-moår, Uppå agate-bergen, Och gjorde himlen klar och skär, I höga saphirs färgen.

8. Beredde Fogle-swärmen nu, Med gäll-ljud silfwer-tunga, Fdr denna gylb-ne Purpur-bru, Begynte till att sjunga; Christalle-fällan, som utfdr Demante-klippan fulra,

fulra, Hon wid sin klara uppgångs ödr, med pärl-bdijor bulra.

9. Inunder hwart ett stuggrift trä Grå-hårige sig bdsjde, Dem ndse satt uppå sitt knå Och med sin mantel bdsjde, Och gaf dem nektar utur gull, Och dem i kärlek kysste; Med ett ord sagdt: den ort war full, Af allt hwad ädelt lyste.

10. Åh! sad' jag, tåcke Gubbe! hwad, En sällhet du mig ämnat? Jag är så hjer-tans ndjd och glad, Att jag min får har lemnat: Säg, får jag icke här med dig, Bakom en buske lefwa, Och uti himmelskt ndse mig, Inswepa och inwefwa.

11. Men han mig swarad': Käre håll! Den här skall bo och bygga, Han måste fdrst på werldens bäll Slå odngden till rygga. Ty utaf alla du här ser, Är ingen: som ej kämpat, Den ene mindre, andre mer, Och henne fdrolämpat.

12. Härwid jag pustad' ångsligt till: Men fick ej tid att tala: Ty sinnet fdll mig i en grill, Och alltfdr ljuflig dwala; Emot of kom en täcker park Ett Florå måsterstycke, Der Gudarne af frusen mark, Had' gjort ett sommarsmycke.

13. Der stodo Lagrar i gewår, Och stil-rade fdr solen, Derunder wårte röda bår, Som pryddes gröna solen, Der stod en wat-tu.

tu-konst och gret, Så klara mattnet fiddde:
Så war, sad' Gubben, hennes sed, Sen Carl
den Tolfte dddde.

14. Och är det såfångt bjuda till, Be-
skrifwa denna prydnad; Med tysthet jag här
hellre will, Bewisa himlen lydnad, Dock kan
jag ej förtiga, hwad Os sen fdr nåde hände.
Då jag min dgon, ndid och glad, Att hdga
flottet wände.

15. Fdr nämnde Slottets koppar-port,
En hop stål-flådde Swenner, Medkomne i-
från Baldurs ort, Helt trogne Martis wän-
ner, Med dragne pampar stodo wakt, Att
ingen skulle klifwa, På Slottets sammets-
flådde prakt, Ell' blanka silfwer-skifwa.

16. Men, tänk! så bistre! som de här
Med bleka ansigt stodo, Och hotades med
blankt gewår; Så tog de dock till godo, Att
gamle Gubben ledde mig, I deras förmaf-
dyra, der ett ungt lejon roat sig, Ett kros-
sadt flot att styra.

17. Jag håpna nu långt mer, än fdr;
Men sträcktes ännu mera, när Gubben låt-
te på en ddr, Af klara silfret skåra: Insdre
densamma war en sal, En sal fdr alla salar;
Der inne lusten war helt swal, Och ljuset,
som i dalar.

18. Kring

18. Kring om ett prägtigt silfwer-bord,
Tolf Swenske Carlar sutto, Som talte intet
många ord, Men Kunga-miner gjuto; De
åtta sågo gamla ut, De fyra intet spåde;
De fdrre, som de dock fdrut, Från werlden
gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad Tyckt's
ha ett hastigt sinne; Den Tionde sågs djerf
och glad, Med mod i bröstet inne; Den Elfs-
te war en tåcker Kar, Han satt och räkna
pengar, Han delte ut, liksom en Far, Till si-
na barn och drängar.

20. Den Tolfte war en sirlig lång, Och
wål uppvärter Hjelte, Den man kund' se ej
enda gång, Sitt karla-hjerta fälte. Hans
dgon woro ofdrsträckt, Liksom på unga br-
nar, Hans styfwe nåswoar kuytes läckt, Som
rammar uppå bjdrnar.

21. Hans korta hår, som ländes opp,
Ufsbildade en krona, Som war åt en så
dugtig kropp, en sirlig hufwud-bona; Hans
armar, ben, wor full' af mærg, Hans skul-
dror utaf styrka, Hans länder woro liksom
berg, Och marmorn i wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker råck, Af
blått passabelt flåde, Han hade elgshuds
fddler ock, Som aldrig låg i tråde, Och
handskar utaf samma slag, Som långt på
U 4 ar.

armen räckte, Tror knapt manchetten satt i lag, Den styfve krigen täckte.

23. Ett tjockt gehång, tre finger bredd,
Var spåndt på blåa räckan, En gruslig pamp,
den mången sett, Medsabla hela släcken, Satt
dragen till en tredjedel, I detta gula bälte;
Och wille ut, ge den sin del, Som trotsat
venne Hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick,
Med sine stöflar store, Som sutto uti krigs-
mans skick: Och sdga blanke woro; Han ha-
de spårar uppå dem, Så stora att de passa,
It sådan fot, och karla-lem, Med sina kring-
lor hwarå.

25. Sin ganska stora hoga hatt, Den
guldne knappen prydd, Han på sin krönta
hjesa satt; Sen stanna han och lydde, Hur
kämpewakten skillrade, Så att gewären slam-
ra: Man kunde se, han undrade, Ho kom
till dddens kamrar.

26. Straxt lättas blanka dörren opp,
En Swensker Karl framträdde, Med skuten,
sargad hjelte-kropp, Dock miner intet rådde;
Hans ansigt war med blod besuddt, Med-
sabladt, trampadt, slaget, Och bröfset, som
hans hjerta ddlt, Had' grofwa stott in-
taget.

27. Hans hjerna satt i håret flent, Jag
ryser det att nämna; Men glädes, att ej är
fdr-

fdrsent, Fdr himlen sådant hämna. Han ha-
de spånd pistol i hand, Liksom han wille skju-
ta; Men dddens hårdt åtsindda band, Be-
fallten fdr att sluta.

28. M. S. *) Han hälsade på Swenskt
maner, Då Kungen nådigt swara, H. M.
Och sad': Wi känne intet Er, Hwem skulle
I wäl wara? M. S. Jag är, sad' han, en
Swenskt Major, Mitt namn är Malkom Sin-
clair, Min själ nu anlig af mig for, Från
hjeratats wrår och winklar.

29. H. M. Hur, sade Kungen, blef du
ddd, Du tappre Krigs-Buß store? Du är
i blod så färgad rdd, Liksom du slagad
wore. M. S. Jo, sade han, Hans Ma-
jeståt, En oförskämd Bellona har så betalt
de trogna slåt, Jag gått fdr Sveriges
Krona.

30. H. M. Ja så, sad' Kungen, men
här på, Hwar war du, när du dddde?
M. S. Tre mil från Breslau, när en å lre
mina ådror fddde. H. M. Hwem mdrdat
dig? M. S. Ser Ryfke mån, Som stulo
af mig lifwet; Had' jag fått tid, Jag dem
igen, Skull' snälla piller gifwet.

31. H. M. Ja så, då slås wårt Sveri-
ge än, med Ryfken uti iswer? M. S. Nej
A 5 Hans

*) Der som står M. S. läses Major Sinclair; och H.
M. betyder Hans Majeståt.

Hans Maj'stät, han är vår vän, Så sagdt åtminston' blifwer. S. M. Nej såg, men hwad för slag had' du, I Breslau till att göra? Säg, skall wi tro, att Kejsar'n nu Will sig på oss förföra?

32. M. S. Nej men, det hörer intet af; Mitt äfventyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf, Min Konungs wärf förrätta. S. M. Ack, Sultan, håll! håll, Sinclair, håll! God wänner, Carlar alla, Här är en Swensk från werldens bäll, Som mördad nödgats falla.

33. Se, hwar han står, Och blodet ned I strida strömmar rinner, Der kan man se en herte-sed, Som ej i döden swinner; Tänk på, han kommer från Turket! Ack! låt oss då få höra, Hurledes Mars sin dragne plit Nu brukar till att föra.

34. Ströpt reste de sig alle Tolf, Wår Sinclair att bestråla, Som deras blanka silfwer-gålf, Med röda saften måla; Den Elfte sad': Stig, herte, hit, Till bordet med'n du talar; Lågg bort pistolen och din plit: Han dig ej mer hugswalar.

35. Ty klef han fram uti sitt blod, Att den kring benen stånkte, Ett karla wäsend, herte-mod, I röda köttet blånkte; Den Tolfte sad': Berätta snart, Hwad sker i våra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad der uppe händer.

36. M. S.

36. M. S. Jo, bdrjad' han, vårt Swea är En Dame, som stilla sitter, Och sina gröna lagrar skär, Förndjd af foglegwitter: hon dricker fredens söta win, Ur Fredricks gylone koppar, Och skådar med en hurtig min På sina blåa troppar.

37. Och skall knapt någon hafwa sett En så förnustig Flicka; Som, fast hon framdels sig beredt, På grönan fjortel sticka; Har hon dock laddat flinkt gewär, Och lagt ut med sin sida, Så att om nå'n skull' gå förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon klår sig, som en Karl, med hatt: Och lider ingen möða; Dess purpur-mun får ingen fatt, Fast mindre lof att kyssa, Mer än som hennes ägta Man, Kung Fredrick Store, Dyre, I hwilkens trogna, starka hand, hon anförtrött sitt styre.

39. Och som hon wänlig min will se Af alla uppå jorden, Så täcktes hon ock nådigt ge Ut mig de höga orden: Red Sinclair, red dig till, och far, Till Sultans warma länder; Du wet wi wänskap plågat har, Sen Carol war i Bender.

40. Ty for jag stad i största hast Kom lyckligt ock tillbaka; Men åter bort på Inckans kast, Min Konungs wärf bewaka, Kom

Kom lyckligt dit, förrättad' wäl, Hwad mig
war budet gdra, Fast owäns arga, falska
själ Will småde-tal fringsdra.

41. Nu slogs Sultan, och slås ännu
Med Ryska Kejsarinna, De ge hwarannan
tu för sju, Dock tyckes Sultan vinna:
Och efter jag till honom for, Straxt Ryska
Hofwet gifva, Att jag på Sveriges wagnar
swor, Med honom punkter wisa.

42. Man tillad' äfwen också sen, Och
ilskan dermed wiste, Att mången Ryß båd'
arm och ben För min skull plötsligt miste,
Och att jag kund' ej för min död, Det wä-
na folket lida; Samt att min klinga ofta
födt Skallad ur min sida.

43. Nu war jag rester derifrån, Till
Breslau ändelig kommen, Hwarest, när
såsom min person, Af Amptet blef för-
nummen, Mig önskades en lycklig fart,
Till Swenske Konungens länder, Det jag
ock upptog för en art, Af Swerges trogne
wänner.

44. Men när jag sedan några mil På
wagn från Staden hunnit, För en af
ser, liksom en pil, Förut, den sen mig
wunnit, Han kom tillbaka, lade an,
Och frågad' hwad jag förde, För lustigt
nytt till Sweriges land, Som Ryska Kro-
nan rörde.

45. Jag

45. Jag wisten af rätt tämlig fort;
Men syra hans Dragoner, De ryckte
mig af wagnen bort, Ursinnige Pulero-
ner, Och reswo till sig alle hwad som På
papper war uppskrifwit, Der jag helt tro-
get handlat om, Hwad Sverige nyttigt
blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till, Hwad
mera nytt jag hade, Jag teg derpå förbit-
trad still, Då annan en straxt lade Mig
genom hufwud med ett lod, Så att jag nöd-
gas falla; Min själ for bort, mitt hjerte-
blod, Och krafter blefwo alla.

47. Sen höggo de mig lem från lem,
Fast hjertat i mig picke; Man orsak har
berömma dem, Som, utan till att klicka,
Förmådde skjuta mig ihjäl, Med elloswa pi-
stoler, Den tolfte ligger ännu här, För
Swenska Tolf Caroler.

48. Och således har oskyldig jag För
owän mistänkt blifwit, Jag har för samma
sett min dag, Och måst qwittera lifwet,
Min själ war ännu aldrig arg På Ryska
Kejsarinnan; Dock Ryßar mig, som biden
och warg, Har mördat härutinnan.

49. Och uppå ett förrådligt sätt Man
mitt Porträt utsände, Så att det skulle
falla lätt Mig slå hwar jag anlände: Nu
ha de då sin önskan fått; Dock kan det
mig

mig hugswala, Jag wet min Rönung detta
skott Lär ofelbart bet: = beklaga.

50. G. M. Men, Sinclair, hör, den fi-
sta Carl Till honom derpå sade: Säg fick
du ej, som tapper Jarl, Dig värja för slit
skade? M. S. Nej, sade han, de röswad'
bort, Som tjuftwar, wapen mina, Och
gjorde sen processen kort, och glömdde mig
att pina.

51. G. M. Nu, sad' Kung Carl, wi
säga kan, Det hjertligt och förtroter, Att
en så hurtig Karl och Man Så hårda
isar bryter: Och straffe Himlen äfwen den,
Som af ditt blod sig fågnar, Ell' såndt de
mördare och män, Ell' dem förtwarar,
hågnar.

52. Men, Apropos, håll, Sinclair,
hör, Hur är med Preusska friden? Män
tro i folket hjertat dö, Tillå tiden är för-
liden? M. S. Nej, nej, Hans Majestät,
tro fritt, Sultan har hårda nåsvar. Och
felas föga hwar tar sitt, Och ojämt byte
läsvar.

53. G. M. Ja! men det wor' lust hö-
ra få, De gamle tappre Gdthar Ännu en
gång med mod gå på, Och dela Karlaför-
tar: Man menar, deras frutrold lär Kring
werlden ännu lukt, Och ingen är, som icke
swär, Sig kunna tio tukta.

54. M. S.

54. M. S. Hans Majestät, tro säkert,
att, Om de allenast fingo Se Hans Maj-
ståts durkskutte hatt, Det skulle dem så
twinga, Att hela hjertat upp och ned I brö-
stet skulle picke, Och deras swärd på Karlaf-
sed Begära blod att dricka.

55. G. M. Kung Stanislaus, låre!
säg, Hur är det med hans lycka? Säg
wandrar'n än så ojämn wäg, På lyckans
falska krycka? Säg, will ej någon Puis-
sance Mer uppå honom tänka? Har då
hans sol gjort alliance Med mörkret, mer
ej blänka?

56. M. S. Hans Majestät! han lef-
wer nöjd På lyckans låare säte; Och tror
man, han är föga böjd Mer om sin kro-
na tråta: Dock dörs jag intet gärna se, I
bödets dölda lagar: Han får hen' än en gång
kan se, Om himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid,
Så hördes litet bullra, Och utför fönstren
sågs dermed Helt många wagnar kullra;
Man sporde genast ho der war, Då bleka
makten swara: En ganska stor Minister-skar
är kommen här att wara.

58. En kom ströxt in, fick audience:
Hans sak de snart afgjorde; Sen slog han
upp sin reberence, För hela Kunga-bordet,
Sick derpå ut, en ann kom in, Och för sitt
hof

Hof agera, Så färrt, att man des stolta
min Och slughet admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Japhets land
Här hade en Minister, Som, med helt mjuka
kärleks-band, Skull binda alla twister,
Och hwar och en kom till förhär, Så snart
det honom borde, Men ingen inför deras dörr
Skallad tråda torde.

60. Här war en Keiserlig och Frans, Samt
Engelsk, Preuss och Rysser, Här war Italiensk
och Spansk, Holländsk samt Dansk och Tysk;
Ja jag kan sannerligen ej Mig alla nu erindra,
Men alla syntes utaf mig I guld och silfver glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort,
Att jag ej kunde höra, Hwad desse Herrar
talte kort, Ell' det till sinnes föra; Dock
smdg jag uti skuggan fram, så snart en tala
börjde, Som sad' sitt Hof fått hjertekram
Af allt det Sinclair börjde.

62. Och talte liksom man förut Skull'
trodt det Hofwet willa, Att Sinclair på sitt
lif fick slut, Och uthögades bli stilla: Han
ropa mycket om hundra, Om ädelt, christligt
sinne, Och att des Hof allt ärbart gör,
För verdens friska minne.

63. Han declarera den infam', Och Hofwets
rang omärdig, Som intet hade blygd och skam,
Att slå en så rättfärdig, Och när han

han ändtlig talat ut, Så ströf han upp på
foten, Och mente för sin söta trut, Nu lagat
bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp,
Med helt förställde miner, Man log åt tankans
fria lopp, och tungans styfwa liner;
Sist tacka Mannen kärligt för, De målade
douceurer, Som han så ymnigt dem nu
gör, Af alla slags couleurs.

65. Just nu steg Carl den Tolfte bort,
Tog Sinclair uti handen; De gingo ut,
och innan kort Sågs på de gröna landen:
De gick tankfulla upp och ned, I wackra
gångar gröna; Att de om wigtigt taltes wid,
Man kunde se och rdna.

66. Man kan ej weta hwad det war,
Hwarom de raisonnera; Men stundom sågs
den Store Carl Sig litet alterera. Omsider
kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga:
Hur' står det till, min Son och Wän? Ditt
hjerta står i låga.

67. Å bagatelle, sad' han, min Far, Jag
utaf åtrå brinner, Att se om Mars der upp
är Karl, Och om han fransar winner; Jag
will mig laga till gå opp, Bli borta några
dagar, Och föra an min Hjelte-tropp, Så
Fru Bellona bragar.

68. Kom, Sinclair, sad' han, kom, följ
med, Wi sku, för ro skull, pröfwa, Att bryta
B ta

ta jern som rutet trå, Och styfwa kaxar
söfwa. Vår Sinclair genast färdig war,
Höll tropp med lika frågor; Han tog en
mine, som modig Karl, Och döjde sina plå-
gor.

69. Glinnt wäsend', Sad' Kung Carl
skall bli, Frist, Busar uti norden, Våd'
Sol och måne skall så si Fdrändring uppå
jorden: Kom, Sinclair, låt oss här gå
opp, Och genast slå till Corum, Och rida
kring i fullt galopp, På Martis flinka fo-
rum.

70. Den Elste tog den Tofte fatt,
Mått som han skall' marchera, Och sad',
min Son! wi ha god natt Från werlden
tagt; än' mera, Om du nu skulle kom-
ma hån, Wor' ingen som dig lände, I
hela wida Swerges Län, Ell' tankan på
dig sände.

71. Fdr öfrigt drar vår Måg, din Bror
Och Swåger, Fredrich Store, Fdr all ting
omsorg, så jag tror, Om du der sielfwer
wore, Så skall' det wara aldel's ett: Du
känner och Ulrica, Din Syster, derför kom
och sitt, Ej efter oro fila.

72. Jag menar du må wara mått Af
slika sara drufwer, Som hade knapt på
Thronen trådt Fdr'n owänner dig trugar,
Att gå med sig på fältet ut, Och fast han
gruf-

grusligt tappa, Så had' han dock så när en
flut Bortrifwit af din kappa.

73. Sen fick du ej ditt Swerge se, Fdr'n
korr föran du dödde, Du, som tolf år och
twenne tre Dig på din klinga stödde: Nu
är du kommen uti ro, Bli då för Guds
skull stilla; Låt dem, som nu på jorden bo,
På lika saker grilla.

74. Wid dessa ljufwa Faders ord, Straxt
Sonens ögon runno; De stego åter till sitt
bord, Och armar kärligt bunno: Ja, sade
han, min ljufwa far, Jag wet wäl jag är
dödd; Men för den kärlek, som jag har
till Swerge, jag dock blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, kraft och mod,
Jag i Soldaten satte, När jag midt för
hans ögon stod, Och sielf i fästet fatte, Och
der jag red för Rytterit, Der warte mod i
bröste, Där drog en karla-arm sin plit, Och
blod på marken öste.

76. Hjelp Gud, jag kan ej utan gråt,
Och tårar mig påminna, Då jag och Ren-
sköld följdes åt, Wid Marva kranar win-
na; Där blåst's allarm, wi gingo på,
Så Solen hufwud skaka: Och Cronstedt
födt, så bergen blå Begynte till att knaka.

77. En Duna slag, än Elischou då, En
Cracau, Lemberg, flera; Mån tappre Swen-
ske Busar blå Ej der souv'raint regera?

Augustus måste ju af Thron, När som han
säg min klinga? Och nu = = = = Det kan
mitt hjerta twinga.

78. Fast mången tyckte, att min Sol Sig
bergde wid Pultava, Och steg inunder mör-
ker Pol, Att låta sig begrafwa, Så tro mig
fritt, had' Fredrichshall Mitt lif så brådt ej
åndat, Had' mina grofwa styckens knall
Wål nya Solar tåndat.

79. Men nu är fåfångt tala om De
förra friska tider: Wi weta dock ej, huru
som Man nu på jorden strider: Dock
bnskar jag mitt Sverige godt, Jag, som
desß Konung ware, Och klädt för samma
många skott, När jag i fält har faret.

80. Så må då wål, I Buzar blå, I
Lejon uti Norden! Låt se, I alltid på er stå,
Och ågen Norra Jorden. Jag tackar er
för hwar en dag, Jag eder commendera,
För I gick på i mina slag, Och welo in-
gendersa.

81. Gack, Sinclair, I ditt rum och sätt,
Sätt wårjan i din skida! Os har dock him-
len mycket gett, Hwarmed wi tiden lida:
Wi åga ju en Guda-fröjd, I våra him-
la-salar? Wårt låger är af ndje bös, I
tacka lilljedalar.

82. Af denne hjetten ifren swann,
Hans grymma årr ej sägos, Han sig för-
ny-

nyad genast fann, Hans kropp ej mera
plågas: Fast han i werlden hurtig war,
Och kunde tycken winna, Wardt han dock
nu en annan Karl, Som wi en gång sku
finna.

83. Straxt steg wår Sinclair i ett rum,
Som flart af pärlor lyste; Der mötten
Hjeltar, samnan om, Och honom kärligt
kyste; Der inne sågs i blåa klår, På silles-
klädde Throner, Högborne älde, som gewår
Ha burit för tre Kroner.

84. En guda-lust fringswåfswade, Och
allas hjertan ndsde, Jag skåda det, jag baf-
wade, Och mig till mig marken bösde, Jag
knäppte mina händer hop och wördsamt gra-
tulerat, Med underdånig suck och rop, Dem,
som så wål regerat.

85. Sen tog mig Gubben wid sin hand
Och förde mig tillbaka, Jag gret, att mina
lesnads-band förhindrad mig att smaka
Ett sådant ndje, som här war, För dem
som wål ha lefwat, Och efter årans kono-
rar Med fulla krafter stråfwat.

86. Derpå fick jag straxt se min hjord,
Och lamungarne snälle, Som åto wid sitt
blomster-bord, På samma rum och ställe.
Se nu, sad' Gubben, lemnar jag, Dig der
jag dig fränledde, Och glöm nu aldrig den-
ne dag, Ell' hwad på honom skedde.